Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

13. prosince 2017 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči Íránu s cílem zabránit šíření jaderných zbraní – Zmrazení finančních prostředků – Povinnost uvést odůvodnění – Mimosmluvní odpovědnost – Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům“

Ve věci T-692/15,

HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH, se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupená M. Schlingmannem a M. Bever, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a J.-P. Hixem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, původně zastoupenou S. Bartelt a R. Tricotem, poté R. Tricotem a T. Scharfem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je žádost předložená na základě článku 268 SFEU znějící na náhradu újmy, která údajně vznikla žalobkyni z toho důvodu, že její jméno bylo uvedeno jednak v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1), a to na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25), a jednak v příloze VIII nařízení č. 961/2010, a to na základě nařízení Rady EU č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a zrušení nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, I. S. Forrester a E. Perillo (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

I. Skutkový stav a skutečnosti předcházející sporu

1 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (dále jen „HTTS“ nebo „žalobkyně“) je společností založenou podle německého práva v březnu 2009 panem N. Batenim, který je jejím jediným společníkem a jednatelem. HTTS vykonává činnosti zástupce rejdařské společnosti a technické správy plavidel.

2 Projednávaná věc je součástí omezujících opatření zavedených za účelem vytvoření tlaku na Íránskou islámskou republiku, aby ukončila jaderné činnosti představující riziko šíření a vývoj nosičů jaderných zbraní (dále jen „šíření jaderných zbraní“). Konkrétně je součástí věcí souvisejících s opatřeními, která byla přijata proti rejdařské společnosti Islamic Republic of Iran Shipping Lines (dále jen „IRISL“), jakož i proti fyzickým či právnickým osobám údajně spojeným s touto společností, mezi kterými je podle Rady Evropské unie také HTTS a další dvě rejdařské společnosti, Hafize Darya Shipping Lines (dále jen „HDSL“) a Safiran Pyam Darya Shipping Lines (dále jen „SAPID“).

3 Poprvé bylo jméno společnosti HTTS zařazeno na seznamy osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahují omezující opatření, v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1) dne 26. července 2010, kdy vstoupilo v platnost prováděcí nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25). Toto zařazení na seznam nebylo předmětem žaloby na neplatnost. Naopak zařazení jména společnosti HTTS na seznamy osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahují omezující opatření, v příloze VIII nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a zrušení nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1), k němuž došlo několik měsíců po přijetí tohoto nařízení, bylo napadeno společností HTTS a následně zrušeno Tribunálem, který rozhodl, že zařazení na seznamy nebylo dostatečně odůvodněné (viz bod 5 níže).

4 V nařízení č. 668/2010 bylo jako důvod zařazení jména společnosti HTTS na seznamy v podstatě to, že tato společnost „jedná jménem společnosti HDSL v Evropě“. V nařízení č. 961/2010 bylo jako důvod uvedeno, že společnost „je ovládaná společností IRISL nebo jedná na její účet“.

5 Rozsudkem ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716), zrušil Tribunál nařízení č. 961/2010 v rozsahu, v němž se týká dotčené společnosti, avšak s účinkem od 7. února 2012, a to s cílem umožnit případně Radě, aby v mezidobí doplnila odůvodnění nového zařazení společnosti HTTS na seznamy. V tomto ohledu tedy Tribunál vzal v úvahu to, že by zrušení nařízení č. 961/2010 s okamžitým účinkem mohlo způsobit vážné a nenapravitelné ohrožení účinnosti omezujících opatření přijatých tímto nařízením proti Íránské islámské republice, neboť „nelze vyloučit, že pokud jde o věc samou, může se uložení omezujících opatření žalobkyni nakonec ukázat jako odůvodněné“ (rozsudek ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada, T-562/10, EU:T:2011:716, body 41 a 42).

6 Po vydání rozsudku ze dne 7. prosince 2011 HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716) bylo jméno žalobkyně několikrát zařazeno Radou na seznamy, pokaždé bylo zařazení napadeno a následně vždy zrušeno Tribunálem, a to v rozsudcích ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada (T-128/12 a T-182/12, nezveřejněný, EU:T:2013:312), a ze dne 18. září 2015, HTTS a Bateni v. Rada (T-45/14, nezveřejněný, EU:T:2015:650).

7 Kromě toho je na tomto místě třeba připomenou, že rozsudkem ze dne 16. září 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada (T-489/10, EU:T:2013:453) Tribunál rovněž zrušil zařazení jména společnosti IRISL a dalších rejdařských společností včetně společností HDSL a SAPID na seznamy, které se jich týkaly, protože skutečnosti uváděné Radou neodůvodňovaly zařazení jména společnosti

IRISL na seznamy následně nemohly ani odůvodnit přijetí a zachování omezujících opatření proti ostatním rejdařským společnostem, které byly zařazeny na seznamy z důvodu jejich propojení se společností IRISL.

8 Podáním ze dne 23. července 2015 zaslala žalobkyně Radě žádost o náhradu újmy, kterou údajně utrpěla v souvislosti s původním i následujícím zařazením svého jména na seznamy osob spojených s činností společnosti IRISL.

9 V této žádosti o náhradu újmy tvrdila žalobkyně, že má právo na náhradu majetkové i nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěla nejen z důvodu zařazení podle nařízení č. 668/2010 a č. 961/2010, které jsou předmětem projednávaného sporu, ale také z důvodu pozdějších zařazení a znovuzařazení (viz bod 6 níže). Celková částka hmotné újmy uváděná v žádosti byla 11 928 939 eur a částka nemajetkové újmy pak 250 000 eur, a to za období mezi 26. červencem 2010 a 18. zářím 2015.

10 Dopisem ze dne 16. října 2015 Rada tuto žádost zamítla.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. listopadu 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

12 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 5. dubna 2016 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Rozhodnutím ze dne 13. května 2016 předseda sedmého senátu tomuto návrhu vyhověl v souladu s čl. 144 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu.

13 Ukončení písemné části řízení bylo účastníkům oznámeno dne 30. srpna 2016. Hlavní účastníci řízení nepředložili ve lhůtě tří týdnů od doručení tohoto oznámení žádost o nařízení jednání, jak stanoví čl. 106 odst. 2 jednacího řádu.

14 Rozhodnutím předsedy Tribunálu ze dne 5. října 2016 byla projednávaná věc přidělena novému soudci zpravodaji zasedajícímu ve třetím senátu.

15 Dne 30. května 2017 vyhlásil Soudní dvůr rozsudek ve věci Safa Nicu Sepahan v. Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), v němž zamítl kasační opravný prostředek a vedlejší kasační opravný prostředek, které byly podány proti rozsudku ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada (T-384/11, EU:T:2014:986).

16 Rozhodnutím ze dne 8. června 2017, které bylo účastníkům oznámeno následujícího dne, rozhodl Tribunál po dostatečném prostudování obsahu spisu, že jelikož účastníci nepodali žádost (viz bod 13 výše), žalobu projedná bez ústní části řízení v souladu s čl. 106 odst. 3 jednacího řádu.

17 Avšak podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 12. června 2017 požádala žalobkyně, aby se konalo jednání, a to především kvůli vyhlášení rozsudku ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), a požádala, aby Tribunál v rámci organizačního procesního opatření vyslechl jejího jednatele a jediného společníka pana M. Bateni, zejména pokud jde o rozsah majetkové a nemajetkové újmy, kterou měla žalobkyni údajně vzniknout.

18 Rozhodnutím ze dne 20. června 2017 Tribunál zaprvé potvrdil své rozhodnutí ze dne 8. června 2017 (viz bod 16 níže). Co se týče žádosti žalobkyně o konání jednání, Tribunál jednak učinil závěr, že žádost byla podána po uplynutí poskytnuté lhůty (viz bod 13 výše), a jednak uvedl, že neexistují žádné nové skutečnosti, které by případně zdůvodňovaly, aby se takové jednání konalo. Rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), na který se žalobkyně odvolává v žádosti o konání jednání, pouze potvrdil rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu

Sepahan v. Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), a proto nemůže zdůvodňovat otevření ústní části řízení. Zadruhé Tribunál nevyhověl žádosti o organizační procesní opatření týkající se vyslechnutí pana M. Bateniho, jelikož považoval věc za dostatečně objasněnou vzhledem k obsahu spisu i k relevantní judikatuře týkající se posouzení újmy způsobené nezákonným omezujícím opatřením (viz rovněž bod 93 níže).

19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– uložil Radě zaplacení náhrady škody žalobkyni ve výši 2 513 221,50 eura z důvodu majetkové a nemajetkové újmy, která byla žalobkyni způsobena zařazením jejího jména na seznamy osob, subjektů a orgánů v příloze V nařízení (ES) č. 423/2007 a příloze VIII nařízení (EU) č. 961/2010 (dále společně jen „sporné seznamy“);

– uložil Radě zaplacení úroků z prodlení ve výši procentní sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní operace refinancování zvýšené o dva procentní body od 17. října 2015;

– uložil Radě náhradu nákladů řízení.

20 Rada podporovaná Komisí navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako částečně nepřípustnou a každopádně ji zamítl jako zcela neopodstatněnou;

– uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K předmětu žaloby

21 Co se týče předmětu žaloby, je třeba nejprve připomenout, že žalobkyně ve skutečnosti uvádí, že „nejprve“ žádá pouze náhradu újmy, kterou utrpěla od 26. července 2010 kvůli zařazení svého jména na seznamy osob, subjektů a orgánů uvedené v příloze V nařízení č. 423/2007, na základě nařízení č. 668/2010, a od 25. října 2010 kvůli zařazení svého jména na seznamy osob, subjektů a orgánů v příloze VIII nařízení č. 961/2010 (viz bod 5 výše).

22 Újma, jejíž náhrady se žalobkyně domáhá, tj. újma kvůli uvedenému dvojímu zařazení na seznamy, tedy *ratione temporis* měla vzniknout v období mezi 26. červencem 2010, kdy bylo jméno žalobkyně poprvé zařazeno na seznamy právnických osob spojených se společností IRISL, a 23. lednem 2012, kdy bylo přijato prováděcí nařízení Rady (EU) č. 54/2012, které provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 19, s. 1). K tomuto datu totiž zařazení jména žalobkyně původně podle nařízení č. 961/2010 přestalo mít právní účinky.

B. K námitce nepřípustnosti vycházející z promlčení nároku žalobkyně na náhradu újmy

23 Článek 46 statutu Soudního dvora Evropské unie, který se použije na řízení před Tribunálem na základě článku 53 tohoto statutu, stanoví:

„Nároky vůči Unii z mimosmluvní odpovědnosti se promlčují za pět let ode dne, kdy nastala skutečnost, na níž se zakládají. Promlčení se přerušuje buď podáním žaloby u Soudního dvora, nebo předběžnou žádostí, kterou poškozený předloží příslušnému orgánu Unie. V naposledy uvedeném případě musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 263 Smlouvy o fungování Evropské unie; podle okolností se použije čl. 265 druhý pododstavec Smlouvy o fungování Evropské unie […]“

24 Aniž vznesla námitku nepřípustnosti formálně samostatným podáním, Rada v duplice a uvedla, že došlo k uplynutí promlčecí lhůty podle článku 46 statutu Soudního dvora Evropské unie. V tomto ohledu uvedla, že žaloba podaná dne 25. listopadu 2015 se zakládá na aktech, které byly přijaty o více než pět let dříve, konkrétně 26. července 2010 nařízení č. 668/2010 a 25. října 2010 nařízení č. 961/2010.

25 V každém případě Rada považuje žalobu za částečně nepřípustnou, jelikož došlo k promlčení nároku na náhradu újmy žalobkyně, pokud jde o újmu, která jí měla údajně vzniknout před 25. listopadem 2010, tedy pět let před tím, než podala žalobu, která došla do soudní kanceláře Tribunálu dne 25. listopadu 2015.

26 Za okolností v projednávaném případě je dle Tribunálu třeba se v zájmu hospodárnosti řízení a v zájmu řádného výkonu spravedlnosti zabývat nejprve otázkami, které se týkají merita sporu, aniž se Tribunál vyjádří v této fázi k důvodu nepřípustnosti vycházejícímu z promlčení nároku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. března 2006, Yedaş Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret v. Rada a Komise, T-367/03, EU:T:2006:96, bod 30 a citovaná judikatura).

C. K věci samé

27 Co se nejprve týče protiprávnosti jednání, které by žalobkyně chtěla připsat Evropské unii jakožto zdroj případného vzniku mimosmluvní odpovědnosti EU, vznáší k tomuto dva žalobní důvody vycházející jednak z porušení povinnosti uvést odůvodnění a jednak z porušení hmotněprávních podmínek pro zařazení žalobkyně na sporné seznamy.

28 Před posouzením těchto dvou žalobních důvodů je nicméně třeba připomenout kritéria vyplývající z judikatury, která se v rámci žaloby na náhradu újmy týkají posouzení podmínky týkající se nezákonnosti jednání připisovanému dotčené instituci.

1. Úvodní poznámky týkající se kritérií vyplývajících z judikatury ohledně posouzení protiprávnosti v rámci žaloby na náhradu újmy

29 Z ustálené judikatury vyplývá, že určení protiprávnosti právního aktu Unie, například v rámci žaloby na neplatnost, nepostačuje – i když je tato protiprávnost politováníhodná – k tomu, aby byla automaticky založena mimosmluvní odpovědnosti Unie na základě protiprávního jednání některé z jejích institucí. Aby bylo uznáno, že je splněna tato podmínka, judikatura vyžaduje, aby žalobkyně nejprve prokázala, že daná instituce se dopustila nikoli pouhé protiprávnosti, ale že dostatečně závažným způsobem porušila právní normu, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům (viz rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 42 a citovaná judikatura). Následně je na žalobkyni, aby prokázala rovněž existenci dvou dalších podmínek nutných k založení mimosmluvní odpovědnosti Unie, konkrétně existenci skutečné újmy a přímou příčinnou souvislost mezi újmou a protiprávností, o niž v dané věci jde.

30 Co se konkrétně týče omezujících opatření, Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 62), uvedl na základě své ustálené judikatury, že „je na účastníku řízení, který se dovolává mimosmluvní odpovědnosti Unie, aby předložil přesvědčivé důkazy jak o existenci, tak rozsahu škody, kterou uplatňuje […], jakož i o existenci dostatečně přímého vztahu příčiny a následku mezi jednáním dotčeného orgánu a tvrzenou škodou“.

31 Kromě toho je rovněž podle ustálené judikatury cílem požadavku dostatečně závažného porušení práva zejména v oblasti omezujících opatření předejít tomu, aby poslání, které má dotčená instituce plnit ve všeobecném zájmu Unie a jejích členských států, bylo ohroženo tím, že tato instituce bude nakonec muset odškodnit újmu, kterou dotčené osoby mohly případně utrpět, aniž přitom budou jednotlivci

zatíženi majetkovými či nemajetkovými důsledky závažných a neomluvitelných nesplnění povinnosti dotčenou institucí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, Schneider Electric v. Komise, T-351/03, EU:T:2007:212, bod 125; ze dne 23. listopadu 2011, Sison v. Rada, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 34, a ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 51).

32 Na základě těchto úvodních poznámek má Tribunál za to, že je třeba nejprve přezkoumat druhý žalobní důvod vznesený žalobkyní a následně první žalobní důvod.

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení hmotněprávních podmínek zařazení na seznamy

a) Argumenty účastníků řízení

33 Žalobkyně na prvním místě uvádí, že Rada zařazení žalobkyně na sporné seznamy dostatečně nepodložila konkrétními fakty. Kromě toho připomíná, že v rozsudku ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada (T-128/12 a T-182/12, nezveřejněný, EU:T:2013:312) (viz bod 6 výše), Tribunál rozhodl, že nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1) bylo stiženo zjevně nesprávným posouzením, neboť Rada neprokázala, že žalobkyně je skutečně ovládaná společností IRISL.

34 Zejména s odkazem na rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), žalobkyně předně tvrdí, že Rada nedisponovala žádným prostorem pro uvážení, pokud jde o její povinnost prokázat opodstatněnost sporných omezujících opatření, přitom tato povinnost vyplývá z povinnosti Rady respektovat základní práva, především právo na účinnou soudní ochranu.

35 V každém případě důkazy a informace, které Rada poskytla *ex post*, nemohou být podle žalobkyně v této fázi vzaty v úvahu, a tudíž porušení povinnosti Rady prokázat opodstatněnost sporného zařazení k okamžiku přijetí nemůže být napraveno se zpětnou účinností.

36 Kromě toho Tribunál v bodě 55 rozsudku ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada (T-128/12 a T-182/12, nepublikováno, EU:T:2013:312) (viz bod 6 výše), uvedl, že Rada souhlasila s tím, že v době přijetí nařízení č. 961/2010 ještě neměla k dispozici relevantní skutečnosti, které předložila později, ani skutečnosti předložené Spolkovou republikou Německo jakožto vedlejším účastníkem v rámci řízení, které vedlo k tomuto rozsudku. Pokud je o zprávy skupin expertů Organizace spojených národů (OSN), které ve věci předložila Rada a které jsou datované lety 2012 a 2013, ty pocházejí také z doby po přijetí uvedeného nařízení.

37 Podpůrně žalobkyně ještě poznamenává, že ani materiály předložené *a posteriori* Radou ve věci T-182/12, HTTS v. Rada (viz bod 6 výše), nemohly odůvodnit zařazení na sporné seznamy. V každém případě tyto dokumenty nebyly takové povahy, aby mohly prokázat, že žalobkyně je skutečně „vlastněná či ovládaná“ společností IRISL. Tyto dokumenty by mohly pouze naznačovat, že žalobkyně vykonává činnost zástupce ve prospěch společností SAPID a HDSL.

38 Na druhém místě žalobkyně s poukazem na rozsudek ze dne 16. září 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada (T-489/10, EU:T:2013:453) (viz bod 7 výše), tvrdí, že z tohoto rozsudku vyplývá, že existence spojení mezi žalobkyní na jedné straně a společnostmi IRISL, SAPID nebo HDSL na straně druhé nemůže odůvodňovat zařazení na sporné seznamy. V citovaném rozsudku totiž Tribunál přesně uvedl, že Rada neprokázala, že by společnost IRISL byla přímo zapojena do činností šíření jaderných zbraní.

39 Ze všech těchto důvodů žalobkyně uzavírá, že Rada porušila jasné a přesné právní předpisy, jejichž uplatnění anebo výklad nevzbuzují žádné obtíže a které neukazují ani na obzvlášť složitou situaci. Rada rovněž pominula povinnosti, které má běžně obezřetný správní orgán postupující s řádnou péči podle kritérií formulovaných mimo jiné v ustálené judikatuře unijních soudů, např. v rozsudcích ze dne 23. listopadu 2011, Sison v. Rada (T-341/07, EU:T:2011:687, body 36 a 37), ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada (T-384/11, EU:T:2014:986, bod 53), a ze dne 18. února 2016, Jannatian v. Rada (T-328/14, nepublikováno, EU:T:2016:86, bod 44).

40 Rada se v duplice nejprve poukazuje na opožděnost námitky vycházející z porušení povinnosti poskytnout důkazy podporující zařazení žalobkyně na sporné seznamy s tím, že se jedná o nový žalobní důvod, který žalobkyně vznesla až v replice.

41 K meritu věci Rada podporovaná Komisí, která se shoduje s jejími vyjádřeními, uvádí, že se nedopustila zvlášť závažné protiprávnosti, a zpochybňuje všechny argumenty žalobkyně.

b) Posouzení Tribunálu

42 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je žaloba na náhradu škody na základě druhého pododstavce článku 340 SFEU samostatným procesním prostředkem, který se odlišuje od žaloby na neplatnost v tom, že nesměřuje ke zrušení určitého právního aktu, ale k nápravě škody způsobené třetí osobě orgánem Evropské unie (rozsudky ze dne 2. prosince 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt v. Rada, 5/71, EU:C:1971:116, bod 3, a ze dne 18. září 2014, Georgias a další v. Rada a Komise, T-168/12, EU:T:2014:781, bod 32).

43 Dále je nesporné, že článek 215 SFEU, který je v této smlouvě právním základem umožňujícím Radě přijmout omezující opatření proti fyzickým či právnickým osobám, je ustanovením propojujícím cíle Smlouvy o EU v oblasti společné zahraniční a bezpečností politiky (SZBP), kterou Unie a členské státy chtějí dosáhnout (viz zejména čl. 24 odst. 3 SEU, podle něhož členské státy aktivně a bezvýhradně podporují zahraniční a bezpečnostní politiku Unie v duchu loajality a vzájemné solidarity a respektují činnost Unie v této oblasti) s akcemi Unie zahrnujícími přijetí hospodářských nebo omezujících opatření spadajících do působnosti Smlouvy o EU, které jsou nezbytné pro dosažení uvedených cílů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 89 a citovaná judikatura).

44 V tomto kontextu individuální omezující opatření, jehož předmětem může být nestátní subjekt, jako je zmrazení finančních prostředků, není samo o sobě autonomním aktem Rady, který by měl povahu trestní či správní sankce přijaté proti tomuto subjektu, nýbrž nezbytným opatřením ve smyslu čl. 215 odst. 2 SFEU za účelem uplatnění této zvláštní politiky, jejímž cílem je umožnit Unii, aby postupně dosáhla konkrétního výsledku, o nějž usiluje v rámci mezinárodních vztahů, přičemž v projednávaném případě jde o cíl ukončit činnost šíření jaderných zbraní Íránskou islámskou republikou.

45 Kromě toho je třeba připomenout, že rovněž podle ustálené judikatury v souladu s cíli vnější činnosti Unie, které jsou uvedené v článku 21 SEU, je širší cíl zachování míru a mezinárodní bezpečnosti takové povahy, že zdůvodňuje i významné negativní následky pro určité hospodářské subjekty vyplývající z rozhodnutí provádějících akty přijaté Unií s cílem dosažení tohoto základního cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 150 a citovaná judikatura).

46 V rámci posuzování jednání dotčeného orgánu tedy Tribunál, který rozhoduje o žalobě na náhradu škody podané hospodářským subjektem, musí s ohledem zejména na ustanovení čl. 215 odst. 2 SFEU rovněž zohlednit tento základní cíl zahraniční politiky Unie s výjimkou případů, kdy je tento subjekt schopen prokázat, že Rada závažně a neomluvitelně porušila své závazné povinnosti nebo takovýmto způsobem porušila základní právo uznané Unií.

47 Za těchto podmínek, a zejména s ohledem na to, že v období, kdy nastaly skutečnosti, které jsou předmětem projednávané žaloby, došlo k postupnému zvyšování intenzity omezujících opatření přijímaných Radou v reakci na kroky k šíření jaderných zbraní činěné Íránskou islámskou republikou, nemůže být zásah do obchodní činnosti společnosti HTTS, jakož i do její svobody řídit vlastní finanční zdroje, který je důsledkem zmrazení finančních prostředků na základě dotčených omezujících opatření, považován automaticky za důvod vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie. Navíc v souladu s kritérii definovanými judikaturou v rámci rozsudku ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise (C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 42 a citovaná judikatura) (viz bod 29 výše), k tomu, aby mohl soud určit, že je dána mimosmluvní odpovědnost, je třeba, aby existovalo závažné a neomluvitelné nesplnění povinností anebo zjevně nesprávné posouzení na straně dotčeného orgánu, které se týká existence údajných vazeb mezi žalobkyní a ostatními dotčenými společnostmi, jakou je na prvním místě společnost IRISL.

48 Mimoto pokud případně dojde ke zrušení jednoho či více aktů Rady, na základě nichž měla žalobkyni vzniknout újma, a to i pokud k takovému zrušení dojde rozsudkem Tribunálu vydaným před podáním žaloby na náhradu škody, není to nevyvratitelný důkaz dostatečně závažného porušení na straně tohoto orgánu umožňujícího konstatovat *ipso jure* odpovědnost Unie.

49 Kromě toho je namístě připomenout, že na rozdíl od žaloby na neplatnost může být žaloba z mimosmluvní odpovědnosti podána ve lhůtě pěti let ode dne, kdy nastala skutečnost, na níž se dotčená škoda zakládá. V důsledku toho je orgán, vůči němuž je uplatňována mimosmluvní odpovědnost, v zásadě oprávněn dovolávat se na svou obranu všech relevantních skutečností, které nastaly před podáním žaloby na náhradu škody, ve výše uvedené lhůtě, stejně jako může žalobkyně doložit rozsah a význam škody pomocí důkazních prostředků vzniklých po vzniku škody.

50 Pokud jde o možnost orgánu dovolávat se na svou obranu všech relevantních skutečností, které nastaly před podáním žaloby na náhradu škody proti němu, je tato možnost reakcí na to, že příslušný soud musí určit v souladu se zásadou kontradiktornosti relevanci a význam skutečností tvrzených účastníky daného řízení, aby tak mohl rozhodnout o případné mimosmluvní odpovědnosti Unie. Taková možnost je obzvlášť odůvodněná v oblasti činnosti Unie, jako je SZBP, která vzhledem k povaze jejích cílů a obsahu podléhá pravidlům a postupům konkrétně stanoveným Smlouvami (viz čl. 24 odst. 1 druhý pododstavec SEU) a která má zejména zohlednit případný vývoj skutkové i právní situace, která je předmětem mezinárodní činnosti Unie.

51 Pokud by důkazy předložené dotčeným orgánem byly v rámci žaloby na náhradu škody považovány za neúčinné, když tento orgán na základě přijatého rozhodnutí v souladu s hlavou 2 kapitoly V Smlouvy o EU přistoupil na základě čl. 215 odst. 2 SFEU k přijetí dotčeného opatření zmrazení finančních prostředků, představovalo by to vážnou překážku účinnému výkonu pravomocí svěřených Smlouvami v oblasti SZBP orgánům Unie tím, že na podporu provádění této politiky jim stanoví přijímání nezbytných omezujících opatření.

52 Vzhledem k právě uvedeným východiskům je tedy třeba nejprve připomenout, že v bodech 41 a 42 rozsudku ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716) Tribunál vzal v úvahu to, že by zrušení nařízení č. 961/2010 s okamžitým účinkem mohlo způsobit vážné a nenapravitelné ohrožení účinnosti omezujících opatření přijatých tímto nařízením proti Íránské islámské republice, neboť „nelze vyloučit, že pokud jde o věc samou, může se uložení omezujících opatření žalobkyni nakonec ukázat jako odůvodněné“.

53 V rámci projednávané žaloby na náhradu škody Tribunál nemůže pominout relevantní důvody a důkazy předložené Radou, svědčící v její prospěch, za účelem prokázání, že nebyla splněna podmínka pro založení mimosmluvní odpovědnosti Unie.

54 Dále pokud jde o první námitku vznesenou žalobkyní, která vychází z dostatečně závažného porušení hmotněprávních podmínek odůvodňujících zařazení jména žalobkyně na sporné seznamy, a to z důvodu nepřímé souvislosti mezi její hospodářskou činností a činností společnosti IRISL (viz bod 4 výše), je třeba zaprvé uvést, že opožděnost, kterou Rada namítá vůči tomuto argumentu (viz bod 40 výše) není relevantní, jelikož žalobkyně od podání žaloby na náhradu škody zakládá své nároky na náhradu škody zejména na tomto argumentu, který tak představuje logický vývoj zde zkoumaného žalobního důvodu.

55 Nicméně, co se nejprve týče kvalifikace jakožto společnosti „vlastněné či ovládané jiným subjektem“, jejíž použití vůči sobě žalobkyně napadá, neboť podle svého názoru není ani vlastněná, ani ovládaná společností IRISL, je třeba uvést, že tento pojem nemá stejný význam, jaký je mu obvykle dáván v právu obchodních společností, pokud jde o určení obchodní odpovědnosti společnosti, která se z právního hlediska nachází pod rozhodovací kontrolou jiného obchodního subjektu.

56 Při posuzování legality omezujícího opatření se tento pojem ve skutečnosti vztahuje na situaci, v níž fyzická či právnická osoba zapojená do činnosti šíření jaderných zbraní dotčeného státu je schopna ovlivnit obchodní rozhodnutí jiné společnosti, s níž má obchodní vztahy, a to i v případě neexistence právního vztahu, vlastnictví nebo kapitálové účasti, mezi oběma ekonomickými subjekty.

57 V tomto ohledu Soudní dvůr výslovně uvedl, že Rada musí posoudit postavení „vlastněného nebo ovládaného“ subjektu případ od případu, zejména v závislosti na rozsahu vlastnictví a intenzitě dotčeného ovládání (rozsudky ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada, T-128/12 a T-182/12, nezveřejněný, EU:T:2013:312, bod 48, a ze dne 6. září 2013, Bateni v. Rada, T-42/12 a T-181/12, nezveřejněný, EU:T:2013:409, bod 45; v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, body 40 až 42).

58 Informace a důkazy, kterých se v projednávaném případě dovolává Rada, přitom představují relevantní, dostatečně přesné a soudržné důkazy, které umožňují učinit v rámci projednávané žaloby na náhradu škody, závěr, že skutečnost, že společnost HTTS je „ovládaná společností IRISL nebo jedná na její účet“, se jeví přinejmenším jako pravděpodobná.

59 Okolnosti, jako je například činnost vykonávaná žalobkyní v postavení zástupce rejdařské společnosti na účet společností úzce propojených se společností IRISL, z nichž některé, třeba HDSL a SAPID, používaly plavidla, která jim byla dána k dispozici společností IRSL, finanční vztahy mezi žalobkyní na jedné straně a společnostmi HDSL a SAPID na straně druhé, jakož i mezi žalobkyní a dceřinou společností společnosti IRISL v EU, potvrzené auditorskou zprávou ze dne 12. prosince 2010, funkce právního ředitele společnosti IRISL vykonávaná předtím ředitelem žalobkyně, panem Batenim, a konečně společná adresa žalobkyně a IRISL Europe jsou souborem relevantních a shodující se skutkových indicií, které ostatně ani nejsou zpochybňovány žalobkyní a svědčí o úzkých vazbách mezi žalobkyní a společností IRISL. Navíc jak připomíná Rada, v rozsudku ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada (T-128/12 a T-182/12, nezveřejněný, EU:T:2013:312, bod 56) Tribunál zdůraznil, že i když v rámci žaloby na neplatnost, která mu byla podána, nemůže zohlednit informace předložené Spolkovou republikou Německo, které se ostatně překrývaly s některými výše uvedenými indiciemi, nelze vyloučit, že by tyto informace mohly „z důvodu jejich podrobnosti a relevantnosti odůvodnit zařazení [jména] žalobkyně“ na sporné seznamy.

60 Ze všech informací a indicií předložených ve věci Radou vyplývá, že se Rada při přijímání opatření zmrazení finančních prostředků v dané věci nedopustila flagrantního a neomluvitelného pochybení anebo zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o rozsah obchodních vztahů společnosti HTTS se společností IRISL a prostřednictvím této společnosti pak i s šířením jaderných zbraní Íránské islámské republiky, která by mohla odůvodnit – pokud by byly splněny ostatní podmínky pro určení odpovědnosti Unie – náhradu škody, kterou tím společnost HTTS údajně utrpěla (viz bod 59 výše).

V každém případě žalobkyně neposkytla dostatečně konkrétní a relevantní důkazy, ze kterých by bylo možno dovodit odpovědnost Rady za způsobení takovéhoto závažného a neomluvitelného nesplnění povinnosti.

61 Z toho vyplývá, že první výtka vycházející z dostatečně závažného porušení hmotněprávních podmínek zařazení tím, že Rada neprokázala na základě dostatečných důkazů, že žalobkyně byla ovládaná společností IRISL, musí být zamítnuta.

62 Co se týče druhé výtky vycházející z nedostatečného odůvodnění sporných zařazení společnosti HTTS na sporné seznamy tentokrát v návaznosti na zrušení zařazení jména společnosti IRISL a ostatních rejdařských společností, jako jsou HDSL a SAPID, Tribunálem, je třeba znovu uvést (viz bod 48 výše), že zrušení posledních zařazení samo o sobě nepostačuje k prokázání toho, že uvedená zařazení jména společnosti HTTS na sporné seznamy bylo stiženo dostatečně závažnou protiprávností, která může rovněž založit odpovědnost Unie.

63 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v okamžiku zařazení jména žalobkyně na sporné seznamy, nejprve na základě nařízení č. 668/2010 a následně na základě nařízení č. 961/210, nebylo zařazení jmen společností IRISL, HDSL a SAPID ještě zrušeno. Dále a především je třeba uvést, že Rada správně tvrdí, že zařazení jména společnosti IRISL se zásadně zakládá na zprávě výboru pro sankce Rady bezpečnosti OSN, v níž je uvedeno, že se tato společnost dopustila trojího jasného porušení zbrojního embarga zavedeného rezolucí Rady bezpečnosti č. 147 (2017). Vzhledem k závěrům obsaženým v této zprávě přitom závěr, že IRISL byla zapojena do šíření jaderných zbraní Íránské islámské republiky, nemůže být v rámci projednávané žaloby na náhradu škody považován za zjevně nesprávný, což ostatně ani nebylo žalobkyní žádným, důkazy podepřeným, způsobem zpochybňováno. Následné zrušení zařazení jmen společností IRISL, SAPID a HDSL, které v projednávané věci vznesla žalobkyně, neumožňuje rozhodnout, zda se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, které by bylo natolik závažné a neomluvitelné povahy, že by vedlo ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie.

64 Za těchto okolností nelze Radě ve výsledku vytýkat, že se dopustila – tím, že založila sporné zařazení žalobkyně na vazbách mezi žalobkyní a společností IRISL – nesprávnosti, které by se nedopustil za obdobných okolností běžně obezřetný správní orgán postupující s řádnou péčí, jemuž smlouvy svěřují zvláštní pravomoci, jako jsou pravomoci přijímat omezující opatření považovaná za nutná v rámci činnosti Unie směřující k udržení míru a mezinárodní bezpečnosti, která může být ohrožena činností šíření jaderných zbraní Íránskou islámskou republikou (viz bod 44 výše).

65 Z toho plyne, že druhá výtka vycházející z protiprávnosti sporných zařazení, k nimž došlo po zrušení zařazení jmen společností IRISL, HDSL a SAPID s účinky *ex tunc*, nemůže být uznána, takže druhý žalobní důvod předložený žalobkyní musí být zamítnut v celém svém rozsahu.

66 Ve světle výše uvedených úvah je třeba nyní zkoumat první žalobní důvod vznesený žalobkyní na podporu její žaloby na náhradu škody.

3. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění

a) Argumenty účastníků řízení

67 Žalobkyně, aby dokázala, že údajně chybějící odůvodnění sporného zařazení představuje dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat jednotlivcům práva, odkazuje na podporu tohoto žalobního důvodu především na rozsudek ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716), který zrušil pro nedostatek odůvodnění zařazení jejího jména na seznam uvedený v příloze VIII nařízení č. 961/2010 (viz bod 5 výše). Žalobkyně v zásadě uvádí, že v tomto rozsudku Tribunál zejména poukázal na skutečnost, že povinnost uvést odůvodnění představuje

základní zásadu unijního práva, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů. Odůvodnění zařazení jména žalobkyně tedy musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení.

68 Mimoto v replice žalobkyně uvádí, poprvé na podporu tohoto žalobního důvodu, argument, podle něhož porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i nesdělení konkrétních důvodů zařazení jejího jména na sporné seznamy rovněž porušují její právo na účinnou soudní ochranu. Rada tím měla porušit základní normu unijního práva, která slouží k ochraně jednotlivců a jejíž porušení může zakládat odpovědnost Unie.

69 Odůvodnění bylo podle žalobkyně o to nedostatečnější, a tedy zakládající závažné a neomluvitelné porušení povinnosti, že Rada před vydáním rozsudku ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716) neposkytla žádný důkaz, který by mohl podložit zařazení jména společnosti HTTS do přílohy VIII nařízení č. 961/2010. V tomto ohledu žalobkyně odkazuje zejména na své dopisy ze dne 10. a 13. září 2010, v nichž žádala Radu, aby přehodnotila své rozhodnutí o zařazení jména žalobkyně na sporné seznamy a poskytla jí určité dokumenty v této věci, jakož i na svůj dopis ze dne 23. listopadu 2010, v němž žádá o přístup do spisu.

70 Rada podle žalobkyně rovněž porušila právo žalobkyně na účinnou soudní ochranu, neboť po každém rozsudku, kdy bylo zařazení jejího jména na sporné seznamy zrušeno, společnost HTTS byla bezprostředně znovu zapsána na tyto seznamy, a to jednoduše na základě odůvodnění, které se jen mírně odlišovalo od odůvodnění původního. Mimoto dané jednání Rady odhalilo postoj, který tento orgán zastával nepřetržitě ve vztahu k žalobkyni.

71 Rada podporovaná Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

b) Posouzení Tribunálu

72 Před posouzením merita jednotlivých námitek týkajících se prvního žalobního důvodu žalobkyně je třeba z procesního hlediska posoudit námitku nepřípustnosti, kterou Rada vyvozuje ze skutečnosti, že žalobkyně vznesla své argumenty ohledně porušení práva na účinnou soudní ochranu a nedostatku důkazů podporujících opodstatněnost sporných zařazení až ve fázi repliky, a proto Rada tyto argumenty považuje za podané opožděně.

1) K opožděnému uplatnění argumentu vycházejícího zaprvé z porušení práva na účinnou soudní ochranu

73 V tomto ohledu je třeba nejprve zamítnout jako zcela irelevantní námitku, kterou žalobkyně vyvozuje ze skutečnosti, že Rada automaticky zařadila jméno žalobkyně na sporné seznamy navzdory zrušujícím rozsudkům ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716), a ze dne 12. června 2013, HTTS v. Rada (T-128/12 a T-182/12, nezveřejněný, EU:T:2013:312) (viz bod 70 výše). Projednávaná věc vymezená *ratione temporis* samotnou žalobkyní se totiž netýká nároku na náhradu škody, kterou údajně utrpěla z důvodu znovuzařazení svého jména na seznamy po vyhlášení každého z uvedených rozsudků, ale týká se náhrady škody, kterou údajně utrpěla v období mezi 26. červencem 2010 a 23. lednem 2012 (viz bod 22 výše). Pro účely projednávaného sporu je tedy jednání Rady po 23. lednu 2012 zcela irelevantní.

74 Co se dále týče tvrzené opožděnosti, již Rada namítá ohledně dvou doplňujících argumentů, které žalobkyně uplatnila ve fázi repliky, je třeba v prvé řadě uvést, že ve své žalobě společnost HTTS jednoznačně dala do souvislosti povinnost odůvodnění týkající se zařazení jejího jména na seznamy osob spjatých s činností společnosti IRISL a povinnost Rady sdělit jí důvody tohoto zařazení (viz bod 67 výše).

75 Podle ustálené judikatury zásada účinné soudní ochrany přitom znamená, že unijní orgán, který přijme akt, z něhož pro určitou osobu nebo pro určitý nestátní subjekt vyplývají omezující opatření, musí v co možná největším rozsahu sdělit důvody, na nichž je tento akt založen, a to buď v okamžiku jeho přijetí, nebo alespoň co možná nejdříve po jeho přijetí, aby tyto osoby nebo nestátní subjekty mohly využít svého práva tento akt napadnout (rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 47 a citovaná judikatura, a ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 100).

76 Povinnost uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby vyplývá ze zásady dodržování práva na obhajobu a jejím cílem je jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace k tomu, aby zjistila, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stižen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před unijním soudem, a jednak umožnit tomuto soudu vykonat co možná nejúplněji přezkum legality tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49; ze dne 18. února 2016, Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 74, a ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 185).

77 Vzhledem k tomu, že dotyčná osoba nemá právo být vyslechnuta před přijetím původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, které proti ní bylo přijato, je dodržování povinnosti uvést odůvodnění o to důležitější, že tato povinnost představuje jedinou záruku umožňující dotyčné osobě, přinejmenším po přijetí tohoto rozhodnutí, uplatnit účinně opravné prostředky, které má k dispozici ke zpochybnění legality uvedeného rozhodnutí (rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 51; ze dne 12. prosince 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 140, a ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 187).

78 Z judikatury citované v bodech 75 až 77 výše tedy zejména vyplývá, že cílem povinnosti uvést odůvodnění a souvisejícího práva dotyčné osoby seznámit se se specifickými a konkrétními důvody svého zařazení na dotčené seznamy je zajistit dodržování nejen práva na obhajobu, ale rovněž zásady účinné soudní ochrany.

79 V rámci předloženého sporu ohledně náhrady škody musí být námitka týkající se porušení práva na účinnou soudní ochranu, kterou vznesla žalobkyně až ve fázi repliky, považována za rozvinutí prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva dotčené osoby seznámit se s konkrétními důvody svého zařazení na dotčené seznamy (viz bod 74 výše). Tato námitka tedy nemůže být považována za nový žalobní důvod, který žalobkyně uplatnila opožděně.

2) K opožděnému uplatnění argumentu zadruhé vycházejícího z nesdělení důkazů Radou

80 Žalobkyně namítá, že Rada nepředložila důkazy podporující důvody zařazení žalobkyně na sporné seznamy. V tomto ohledu odkazuje zejména na svůj dopis ze dne 23. listopadu 2010 (viz bod 69 výše). V rámci argumentace žalobkyně v zásadě tvrdí, že Rada porušila její právo na přístup ke spisu.

81 K tomuto konkrétnímu bodu je třeba připomenout, že v bodě 19 rozsudku ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716), uvedl Tribunál v rámci vylíčení skutečností předcházejících sporu, že Rada před podáním žaloby ve věci T-562/10 ve skutečnosti ještě neodpověděla na dopis žalobkyně ze dne 23. listopadu 2010. Nicméně v tomto rozsudku Tribunál následně omezil svůj přezkum na jediný žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění, a tedy nevzal v úvahu další žalobní důvod týkající se dodržování podmínek práva na přístup ke spisu.

82 Žalobkyně však v žalobě nenapadla to, že Rada nevyhověla její žádosti o přístup ke spisu, takže tato námitka, třebaže je vydávaná za námitku zaměřenou na možné porušení práva na účinnou soudní ochranu, musí být prohlášena za nepřípustnou podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu, protože představuje nový důvod vycházející z právních či skutkových okolností, které byly vzneseny až v průběhu řízení.

83 Po vyřešení námitek procesního rázu je nyní třeba přejít k věcnému přezkumu prvního žalobního důvodu vzneseného žalobkyní.

3) K opodstatněnosti prvního žalobního důvodu

84 Argumenty, které strany uvedly k tomuto žalobnímu důvodu, byly shrnuty v bodech 67 až 71 výše, a proto na tomto místě stačí v prvé řadě připomenout, že v nařízení č. 668/2010 bylo důvodem zařazení jména společnosti HTTS do přílohy V nařízení č. 423/2007 to, že žalobkyně „jedná jménem společnosti HDSL v Evropě“, přičemž společnost HDSL je sama zařazena na sporné seznamy z toho důvodu, že „jedná jménem společnosti IRISL, [a to tím, že] přepravuje kontejnery plavidly patřícími IRISL.“ Konečně v nařízení č. 961/2010 bylo jako důvod zařazení společnosti HTTS do přílohy VIII tohoto nařízení uvedeno, že společnost „je ovládaná společností IRISL nebo jedná na její účet“ (viz bod 4 výše).

85 Po připomenutí důvodů sporných zařazení, pokud jde o porušení povinnosti uvést odůvodnění původního zařazení jména žalobkyně na seznam připojený k nařízení čl. 668/2010, je třeba nejprve konstatovat, že žalobkyně vychází ze zcela chybného výkladu rozsudku ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716). Tento rozsudek se totiž týká pouze platnosti nařízení č. 961/2010 ve vztahu k zařazení jména žalobkyně na seznam připojený k tomuto nařízení, přičemž Tribunál se vůbec nevyjádřil k nedostatečnosti odůvodnění původního zařazení podle nařízení č. 668/2010. Ostatně doslovný výklad odůvodnění tohoto rozsudku je v tomto smyslu již dostačující sám o sobě. Bod 39 tohoto rozsudku totiž uvádí následující:

„Za těchto okolností je třeba učinit závěr, že Rada dle všeho porušila povinnost uvést odůvodnění stanovenou v čl. 296 druhém pododstavci SFEU a čl. 36 odst. 3 nařízení č. 961/2010. První žalobní důvod [týkající se nedostatečného odůvodnění nařízení] je tedy podle všeho opodstatněný a musí mu být vyhověno.“

86 V každém případě žalobkyně nenapadla legalitu nařízení č. 668/2010 prostřednictvím žaloby na neplatnost (viz bod 3 výše), a proto musí prokázat v rámci projednávané žaloby na náhradu škody protiprávnost uvedeného omezujícího opatření jakožto podmínky, která by umožnila Tribunálu (pokud by byly splněny i ostatní podmínky odpovědnosti Unie, což prokázáno nebylo) uložit Radě povinnost k náhradě škody vzniklé žalobkyni (viz bod 29 výše). Odkaz žalobkyně v projednávané věci na rozsudek ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716) (viz bod 67 výše), totiž neumožňuje dospět k závěru, že podmínka týkající se existence dostatečně závažného porušení práva je splněna, pokud jde o původní zařazení jména žalobkyně podle nařízení č. 668/2010; legalita tohoto aktu přitom musí naopak být při neexistenci žaloby na neplatnost předpokládána, dokud se neprokáže opak.

87 Co se následně týká nařízení č. 961/2010, je nesporné, že Tribunál svým rozsudkem ze dne 7. prosince 2011, HTTS v. Rada (T-562/10, EU:T:2011:716) zrušil tento akt v části, v níž se týká žalobkyně, a to z důvodu nedostatečného odůvodnění zařazení na seznam přiložený k danému nařízení.

88 Co se však týče vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie vycházející případně ze zrušení tohoto rozhodnutí, z ustálené judikatury plyne, že nedostatečné odůvodnění aktu nezakládá odpovědnost Unie (rozsudek ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 238).

89 Nicméně v rámci projednávané žaloby na náhradu škody se legalita dotčeného omezujícího opatření musí v každém případě posuzovat rovněž s ohledem na pozdější důvody, které Rada uvedla ve svém rozhodnutí 2012/35/SZBP ze dne 23. ledna 2012, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2012, L 19, s. 22) a v němž bylo zachováno zařazení jména žalobkyně na seznam připojený k rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39), a to z následujícího důvodu:

„Tato společnost je ovládána společností IRISL nebo jedná jménem společnosti IRISL. Společnost HTTS je evidována v Hamburku na stejné adrese jako IRISL Europe GmbH a její ředitel pan Ba[t]eni byl předtím zaměstnanec společnosti IRISL.“

90 Tyto doplňující důvody totiž v rámci předložené žaloby na náhradu škody, kterou žalobkyně údajně utrpěla v období od 26. července 2010 do 23. ledna 2012, jednak umožňují žalobkyni, aby pochopila důvody, proč bylo její jméno zařazeno na sporné seznamy v daném období, a jednak umožňují Tribunálu zhodnotit celkově okolnosti, v nichž má dle účastníků řízení původ škoda, kterou žalobkyně údajně utrpěla v uvedeném období.

91 Z výše uvedeného vyplývá, že tento žalobní důvod musí být v plném rozsahu zamítnut.

92 Žaloba tudíž musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž je třeba zkoumat, zda jsou splněny ostatní podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, anebo se vyjádřit k námitce nepřípustnosti vycházející z promlčení.

93 Za těchto podmínek není nutné vyhovět návrhu žalobkyně na organizační procesní opatření, které se týká výslechu jejího jednatele a jediného společníka jakožto svědka.

IV. K nákladům řízení

94 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

95 Podle čl. 138 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu nesou orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.

96 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a Rada požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné žalobkyni uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou. Kromě toho Komise musí nést vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Rady Evropské unie.

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. prosince 2017.

Podpisy

Obsah

I. Skutkový stav a skutečnosti předcházející sporu 2

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 3

III. Právní otázky 4

A. K předmětu žaloby 4

B. K námitce nepřípustnosti vycházející z promlčení nároku žalobkyně na náhradu újmy 4

C. K věci samé 5

1. Úvodní poznámky týkající se kritérií vyplývajících z judikatury ohledně posouzení protiprávnosti v rámci žaloby na náhradu újmy 5

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení hmotněprávních podmínek zařazení na seznamy 6

a) Argumenty účastníků řízení 6

b) Posouzení Tribunálu 7

3. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění 10

a) Argumenty účastníků řízení 10

b) Posouzení Tribunálu 11

1) K opožděnému uplatnění argumentu vycházejícího zaprvé z porušení práva na účinnou soudní ochranu 11

2) K opožděnému uplatnění argumentu zadruhé vycházejícího z nesdělení důkazů Radou 12

3) K opodstatněnosti prvního žalobního důvodu 13

IV. K nákladům řízení 14